

Жоржина

Микола Вінграновський

Впали бомби на видноколі,
Червоніла капусти грядка...
Між курганами в чорнім полі
Помирала дружина дядька.

Бігли армії, мчали роти,
Помирали дуби в гаю...
Дядько ніс на вогні Європи
Нерозстріляну юнь свою.

На стежині зосталась дружина,
А він далі на захід побіг...
Оглянувся — стоїть жоржина
На розгіллі нічних доріг.

Почорніли живі надії...
Плакав в Яссах, в Берліні звав,
Донесли йому вітровії
Цвіт жоржини в настоях трав.

Дядьку! Дядьку! Назад нестримно!
Місяць з неба кида весло...
Здрастуй, здрастуй, моя жоржино
І вербове моє село!..

Сієм зерно із патронташа,
Б'ємо в крокву навіки цвях.
Кулеметную юність нашу
Поховаємо в пшеницях...

Літо, літо... за літом збіглим
Червоніють горошком стежини.
Малиновеє плаття жоржини
Запалохане вітром білим,

Запалохане вітром в полі,
Запалохане дядька горем...

Він до неї іде поволі,
Ніжні квіти жоржини горне...

Ой жоржино, моя жоржино,
Доки в полі тобі стояти?
Йдем на люди, ідем до хати,
Проведи нас, вузька стежино!..

В полі вітер шука порожнини,
Котить небом Чумацький Віз...
Дзвонять дядькові всі стежини,
Щоб Європу сюди приніс.

Щоб Європа її благала
Йти із дядьком в своє село,
Щоб жоржину оберігала,
Майбуття щоб до неї йшло...

Крізь конгреси великодушні,
Крізь братерство, і світ, і тьму
Слуха дядько в тиші конюшні,
Як жоржина шумить йому...

В тому шумі — минуле дядька:
Червоніла капуста грядка,
Чад Європи на видноколі,
І жоржина-дружина в полі.